

Marcus Terentius Varro: De Lingua Latina V-VII

Marcus Terentius Varro (116-27 př. Kr.) byl jednou z nejvlivnějších postav římské kulturní historie. Přestože se z jeho díla souvisle dochovalo jen velmi málo – tři knihy spisu *Res rusticae* a šest knih (z původních dvaceti pěti) ze spisu *De lingua Latina* -, máme o něm poměrně jasnou představu díky seznamu zpracovanému sv. Jeronýmem, který čítal 36 Varronových děl o 486 knihách. Jeroným přitom sám dodává, že seznam je nekompletní, a dnes je obecně přijímáno, že celkový počet Varronových knih převyšoval 600. Varro se ve svých dílech dotkl snad všech oblastí lidské činnosti. Pro moderní klasickou filologii mají například zásadní význam Varronovy plautovské studie, v nichž podrobil analýze množství komedií, které byly v jeho době Plautovi připisovány, a na jejím základě jedenadvacet z těchto komedií uznal jako autentické. Fakt, že právě (a pouze) tyto Varronem uznané Plautovy komedie se dochovaly do dnešní doby, je dokladem jeho mimořádné autority. Z hlediska pozdějšího ohlasu měla mimořádný význam Varronova encyklopedie *Disciplinae*, soubor devíti knih obsahujících znalosti z vědních oborů gramatiky, dialektiky, rétoriky, geometrie, aritmetiky, astrologie, hudby, medicíny a architektury; na jeho základě, po vypuštění posledních dvou jmenovaných oborů, se posléze ustavil středověký vzdělávací systém „sedmi svobodných umění“ (*septem artes liberales*). Největší část Varronova díla představovaly však práce v širokém smyslu antikvářské. Varronovým životním úkolem byla literární záchrana tradic, které společenský vývoj uváděl v zapomenutí. K tomu patřil i zájem o historii vlastního jazyka, jenž pojímal primárně jako hledání původu slov, tedy jejich etymologie. Etymologizování Varro používal jako prostředek věcného výkladu i v jiných než primárně jazykově orientovaných dílech a je to právě tato metoda, co si pozdější generace s Varronem spojují především.

Koupit v eshopu